

Лев Толстой

Кройцера
соната

Повест за разрушителната сила
на любовта, ревността и
грешните решения

Анотроф

Крейцера соната
Лев Николаевич Толстой

Кройцера соната
Лев Николаевич Толстой

© Милка Минева, превод, 1978, 2005, 2019

© Биляна Славкова, дизайн на корица, 2019

© *Алтограф* – запазена марка на „Алто комуникайшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2019

ISBN 978-954-2962-64-9

Лев Толстой

Кройцеровая
соната

Анотроф

София, 2019

*АКО НЕ ПОЗНАВАШ ТПОЛСТОЙ, НЕ МОЖЕШ
ДА СМЯТАШ, ЧЕ ПОЗНАВАШ СВОЯТА СТРАНА,
НЕ МОЖЕШ ДА СЕ СМЯТАШ ЗА КУЛТУРЕН
ЧОВЕК.*

МАКСИМ ГОРКИ

А пък аз ви казвам, че всеки, който гледа на жената с възжеление, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си.“

(От Матей, V, 28.)

Казват му неговите ученици: ако такова е задължението на мъжа към жената, по-добре да не се жени.

А той им рече: не всички проумяват тази дума, а ония, на които е дадено. Защото има скопци, от майчина утроба така родени, а има скопци, които сами са станали такива, заради царството небесно. Който може да проумее, да проумее.

(От Матей, XIX, 10, 11, 12.)

I

Беше ранна пролет. Пътувахме второ денонощие. Във вагона влизаха и излизаха пътници на къси разстояния, но трима пътуваха като мене от началната гара на влака: една грозна жена на средна възраст, която пушеше, с измъчено лице, с почти мъжко палто и шапчица, неин познат, приказлив човек на около четиридесет години, със спретнати нови дрехи, и още един нисък на ръст господин с резки движения, който седеше настрана, още млад, но с явно отрано побелели къдрави коси и с необикновено искрящи очи, които бързо се местеха от предмет на предмет. Той беше облечен със старо, шито при скъп шивач палто, с яка от агнешка кожа и носеше висок агнешки калпак. Под разкопчаното палто се виждаше елек и руска везана риза. Друго особено в този господин беше, че от време на време издаваше странни звуци, които приличаха на изкашляне или на прекъснат смях.

През цялото време на пътуването този господин старателно избягваше общуването и запознанството с пътниците. Ако го заговореха съседите, той или отговаряше кратко и рязко, или четеше, или загледан през прозореца, пушеше; също вадеше провизии от старата си чанта и пиеше чай или си хапваше.

Струваше ми се, че самотата му тежи, и аз няколко пъти исках да го заговоря, но всеки път, когато очите ни се срещнеха – което се случваше често, тъй като седяхме напреки един

срещу друг – той се извърщаше и вземаше книгата да чете или зарейваше поглед през прозореца.

По време на престоя на една голяма гара, привечер на втория ден, този нервен господин слезе за вряла вода и си попари чай. А господинът със спретнатите нови дрехи, адвокат, както научих по-късно, отиде да пие чай на гарата заедно със съседката си, пушещата дама с полумъжкото палто.

Докато отсъстваха господинът и дамата, във вагона влязоха няколко нови лица и между тях един висок бръснат старец с набръчкано лице, явно търговец, с шуба от американски пор и сукнена фуражка с грамадна козирка. Търговецът седна срещу мястото на дамата и адвокатата и начаса̀ заприказва с младия човек, наглед търговски служител, който влезе във вагона също на тази гара.

Аз седях напърно и тъй като влакът не се движеше, чувах откъслечни части от разговора им в минутите, когато никой не минаваше. Най-напред търговецът каза, че отивал в имението си само на една гара оттук; после заприказваха за цените, за търговията, говореха, както винаги, какъв е сега пазарът в Москва, сетне заприказваха за Нижегородския панаир. Търговският служител почна да разказва за гуляите на някой си познат на двамата богат търговец по време на панаира, но старецът не го остави да довърши и почна сам да разказва за някогашни буйни гуляи в Кунавин, в които бил участвал и той. Очевидно се гордееше с участието си в тях и с явна радост разказваше как заедно с този същия познат веднъж в Кунавин, пияни, направили такова нещо, което трябваше да се разкаже шепнешком, пък търговският служител се разсмя гръмогласно, та да го чуе целият вагон, а старецът също се засмя, така че двата му жълти зъба лъснаха.

Понеже не очаквах да чуя нещо интересно, станах, за да се разходя по перона, докато тръгне влакът. На вратата срещнах адвокатата и дамата, които вървешком разговаряха оживено за нещо.

КРОЙЦЕРОВА СОНАТА
Лев Толстой

Превод *Милка Минева*
Редактор *Илияна Бенова - Бени*
Коректор *Русанка Одринска*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова*
Предпечат *Десислава Борисова*

Руска. Трето издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 8

ISBN 978-954-2962-64-9

Издава

Апостроф

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пблшиинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16

books@apostrof.bg
Книгите на „Апостроф“ може да закупите
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат J POINT PLUS

Издателство „Апостроф“ не успя да се свърже с преводачката
Милка Минева. Очакваме тя да влезе във връзка с нас
за уреждане на авторските права.

Една от най-великите повести на руския писател Лев Толстой „Кройцера соната“ е написана през 1889 г. и скоро след това бива цензурирана от родните и американските власти. Кръстена на музикалното произведение за цигулка и пиано на Бетовен, тя на свой ред дава вдъхновение на голям брой творци да използват елементи от нея за екранизации, пиеси, балетни постановки, музика и картини, но също така разгневява редица политически и обществени личности с основната си идея.

Дворянският предводител Позднишев има бурна връзка със съпругата си, която често довежда двойката до скандали. След раждането на първото им дете обаче всичко се променя. Съпругата му се разхубавява още повече, интересът на мъжете към нея нараства, а Позднишев вкусува горчивината на заслепяващата ревност. Един музикант и едно известно произведение поставят края на търпението и рационалността на главния герой и довеждат любовния триъгълник до фатална развръзка.

Любовта и ревността са просто средства, които Толстой умело използва, за да обрисова идеалистичната представа за непорочността и нейната градивна сила в човешкия живот – идея, в която самият той вярва безпрекословно до края на живота си.

Цена 11,99 лв.

9 789542 962649

